

Carola Wimmerová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Kdo si věří, změní svět.

Rychlý jako vítr

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Carola Wimmerová
Rychlý jako vítr – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

RYCHLÝ JAKO VÍTR

CPress
Brno
2017

Napínavý příběh napsala Carola Wimmerová
podle scénáře k filmu *Rychlý jako vítr*.

Prolog

Kůň neklidně přešlapoval na místě.

Chtěl běžet s větrem o závod. Toužil po slunci a vzduchu. Byl však uvězněný v prašném pološeru mezi úzkými stěnami boxu.

Zoufale se pokusil o rychlý krok směrem ke dveřím.

Vtom uslyšel, jak se blíží kroky.

* * *

„A je to její přímý potomek?“ zeptala se Marie Kaltenbachová, když vstoupila do stáje.

„Je to Hallin pravnuček,“ odpověděl pan Pěnkava. „Rozhodně má její vlohy. Prodávám ho hrozně nerad,“ pokračoval. „Ale je nevypočitatelný. Doteď nám působil jen samé potíže.“

Zdálo se, že Marie Kaltenbachová jeho pochyby nesdílí: „Ach, to se o Halle říkávalo taky,“ odvětila s klidem. „Však já vím, co dělám.“

„To doufám. Nechám přistavit přepravník,“ rozhodl Bedřich Pěnkava a odešel ze stáje.

Marie Kaltenbachová otevřela petlici a vkročila do boxu. Bylo jí něco přes šedesát a byla zkušená jezdce. Za svůj dlouhý život už seděla na mnoha koních. Že se starý Pěnkava rozhodl prodat Severáka, to považovala za velké štěstí. Málokterý kůň měl v rodokmenu tak talentovaného skokana, takovou legendu, jakou byla Halla. Však ona už toho hřebce naučí poslušnosti.

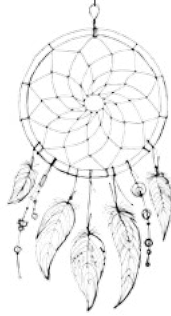
Jakmile se ke koni o krok přiblížila, úzkostně couvl a tvrdě narazil do zadní stěny.

Marie Kaltenbachová se nenechala vyvést z míry. „Tak se do toho dáme,“ pronesla.

Hřebec však zaržál a postavil se na zadní. Potom vyrazil do strany. Ženu odmrštil náraz na stěnu boxu. Vykřikla bolestí. Hřebcova kopyta hlasitě udeřila o kamennou podlahu.

Pevně ho chytila za hřívku, za krk. Proti Severákově síle však byla bezmocná. Znovu a znovu naráželo její tělo do zdi, až se bezvládně sesula k zemi.

Severáka už nemohlo nic zadržet. Cvalem se vyřítíl stájovou uličkou za světlem, vstříc svobodě.

1. kapitola

Uháněli bez ustání po letní louce k obzoru. Krajina kolem nich ubíhala v dechberoucím tempu. Polekali pasoucího se srnce, vyplašili zajíce. Cestu jim zkrížilo koryto říčky. Překonal ji jediným mohutným skokem, všude kolem jen bezmezná modř nebe. Byl to dosud nepoznaný pocit nesmírného, nekonečného štěstí...

... Majka otevřela oči. Modř nebe byla ta tam. Místo nedozírné lučiny mžourala do rozespalých obličejů spolucestujících v přeplněném vagónu metra. Vůz prodrnčel okolo šedivé betonové stěny. Tak vypadala holá realita.

Majka si s povzdechem stáhla čapku níž do čela. Třeba by se jí ten krásný sen ještě podařilo přivolat zpátky? Honem zavřela oči.

„Hej! Vstávat!“ ozval se znenadání hlas její nejlepší kamarádky. „Snít si můžeš od zítřka, to už jsou letní prázdniny!“

V dalším okamžiku už se na úzké sedadlo vedle Majky mačkala Fanny. Byla to její nejbližší přítelkyně, úžasné děvče neustále sršící energií. Bez ní by v Majčině životě byla docela nuda. Na letní prázdniny si naplánovaly společnou cestu na tábor.

„Přesně tak. Svobodo, jdeme ti vstříc!“ pronesla Majka pateticky. Její hlas však přitom zněl všelijak, jen ne přesvědčivě. Protože než začnou prázdniny, bude se ještě rozdávat vysvědčení. A Majka nepatřila právě k nejpilnějším žákyním. Vlastně přímo naopak. Byla líná jako veš. A nad hlavou jí viselo propadnutí.

„Žádný strach,“ uklidňovala ji Fanny a vzala kamarádku kolem ramen. Dobře věděla, nač myslí. „Máš průměr přesně na pomezí – spočítala jsem si to!“

Majka přikývla.

„A třídní přece říkal, že to vypadá dobře,“ dodala Fanny.

Majka si známky také pečlivě spočítala. Ano, vypadalo to vlastně docela dobře. Usmála se. „To je fakt,“ řekla a odsunula starosti stranou. Všechno bude dobré.

V tu chvíli si Fanny všimla dvojice ohnivě rudých pramínků vlasů, které Majce vykoukly zpod čapky. Fanny vykulila oči a rychlým pohybem strhla kamarádce čapku z hlavy. Majčiny kdysi krásně zlatavé blond vlasy zářily ohnivě rudou barvou! Fanny vytřeštila oči: „Co to má znamenat?!?“

Majka s podobnou reakcí počítala. Ale bylo jí to jedno. Jí se ta barva líbila. Vagón zastavil a Majka chňapla po čapce. „Přechod na jiný typ,“ poznamenala bez dalšího komentáře a vyskočila na nástupiště.

„Typ Paviání zadek?“ volala za Majkou Fanny. Nato zavrtěla hlavou, dala si batoh na ramena a rozběhla se za ní.

Ale Majka už se mezitím prodírala davem lidí, protože dnes měla napilno. Chtěla být co nejrychleji před nádražím, venku na čerstvém vzduchu. Konečně zase pod širým nebem! Honem rozložila skládací koloběžku a rozjela se. Těžce naložená Fanny se řítila za ní.

Majka už byla skoro před školní budovou, když náhle těsně vedle ní zakvůliely brzdy automobilu. Majčin zbledlý obličej znenadání zíral nebezpečně zblízka na masku chladiče dokonale nablýskaného Fordu Mustang. Kabriolet patřil panu Lessingovi, jejich třídnímu učiteli, který se právě chystal odbočit na parkoviště pro učitele. To autíčko ho muselo stát pěkných pár učitelských platů.

„Majko! Dávej přece pozor!“ huboval.

To už se ale Majka vzpamatovala. „Jak, prosím?“ vyletělo jí z pusy, aniž by se stihla zamyslet. To snad nemůže být pravda! Mohlo být po ní! A ten mladý nafoukanec se bude strachovat o zatracený kus vyleštěného plechu? Dívka si dala ruce v bok a chystala se zahájit pěkně rozhořčený proslov, když ji s funěním dohnala Fanny. Postavila se ochránářsky před Majku a k panu Lessingovi vyslala chlácholivé gesto, kterým mu dala přednost: „Až po vás, prosím!“

Pan Lessing se pousmál a šlápl na plyn, zatímco Fanny se káravě otočila na Majku. Ta pochopila: Teď není vhodná doba na nové spory! A v tom měla Fanny rozhodně pravdu.

* * *

Když pan Lessing při poslední hodině obcházel třídu a rozdával vysvědčení, Majce se každá vteřina nesnesitelně vlekla. Učitel však nikam nespěchal. Každému žákovi přidal k vysvědčení i pár povzbudivých nebo kritických poznámek a lavici Fanny a Majky si nechal až úplně na konec.

„Dobrá práce. Jen tak dál,“ pochválil Fanny a podal jí vysvědčení. Nato se otočil k Majce, která k němu vzhlížela s nadějí v očích.

Pan Lessing zvýšil hlas. „Majko, Majko, Majko. Říká se sice, že jablko nepadá daleko od stromu, ale řekl bych, že v tvém případě se dokutálelo až na další kontinent.“

A nato, s výrazem obličeje, který měl patrně projevovat obavy, podal Majce její vysvědčení.

Pochopila: Opravdu ji nechal propadnout. I přes všechny sliby a průměry.

„Ale, ale... říkal jste přece, že to pro mě vypadá dobře,“ koktala.

Pan Lessing se zazubil jako hyena před krmením. „Tomu se říká rozhodnutí na poslední chvíli,“ odpověděl s určitým zadostiučiněním.

Majka zrudla zlostí. Nic než odporná zvůle! Co si teď počne? I Fanny se cítila bezmocně. Zhroutila se do sebe jako hromádka neštěstí.

Do tohoto tichého zoufalství zazvonil zvonek a ukončil školní rok. Celá třída se vyřítila ven s vyhlídkou na šťastné a ničím nerušené letní prázdniny.

Také pan Lessing si vzal věci a pružným krokem opustil učebnu. Majka a Fanny se vypořádaly před třídu. Na schodišti se vyčerpaně posadily na horní schod.

Majka se cítila jako smolař, kterému není pomoci.

Fanny si od ní vzala vysvědčení a pečlivě si ho prohlížela. „A přece! Trojka z náboženství!“ zvolala nakonec povzbudivě a nechala papír zase klesnout.

Majka se probrala ze strnulosti: „Kdybych tak uměla aspoň něco,“ posteskla si smutně.

„Ale vždyť toho umíš spoustu,“ utěšovala ji Fanny.

Majka zpozorněla: „A co?“ Její hlas byl plný naděje.

Fanny se zamyslela: „No tak...“

„Ano?“

„Ehm... třeba...“ protahovala Fanny a usilovně se snažila vymyslet nějakou odpověď.

Majka znovu svésila hlavu: „Dík. Už se cítím mnohem líp,“ řekla odevzdaně.

„Já prostě nejsem tak spontánní,“ omlouvala se Fanny.

Majka si zhluboka povzdechla. Takže je z ní doopravdy propadlík. Někdo takový se v jejich rodině zaručeně ještě neobjevil. Vždyť její rodiče byli prakticky geniální. Jako profesoři fyziky se těšili mezinárodnímu uznání, byli vyhledávaní řečníci na odborných setkáních a kongresech. Majčiny letní prázdniny chtěli využít k tomu, aby cestovali z jedné konference na druhou. Už celé týdny se doma nebavili o ničem jiném.

Majka střelila po Fanny opatrným pohledem. „Je ti jasné, že s táborem se teď můžu rozloučit,“ řekla.

Fanny se vyděsila: „COŽE?? To ne!! To je sprosté! Vždyť se na něj těšíme už celé měsíce!!“

Majka smutně sklopila zrak. Horší už to prakticky být nemůže, myslela si – když vtom jí do nosu

pronikl nezvyklý pach. Zavětrila. Co jen tady může páchnout... kouřem?

Majka se narovнала a s hrůzou spatřila v kamarádčiných rukou své hořící vysvědčení. Fanny ho zkrátka podpálila!

Fanny nehnula ani brvou. „Jak nepříjemné. V kabinetě došlo k požáru, takže tento rok budou vysvědčení bohužel až po prázdninách,“ konstatovala věcně.

Majka se honem pokusila jí vysvědčení vyškubnout. Ale Fanny už ho mezitím stihla vyhodit z okna. Hořící papír jim zvolna mizel z dohledu v hlubině.

„Zbláznila ses?“ obořila se Majka na svou kamarádku v naprostém ochromení.

Teď se ale Fanny rozčílila. „Cože!?“ vykřikla. „Aspoň jsem se to pokusila nějak vyřešit! A teď se jdu sbalit – s tebou, nebo sama!“ Naštvaně se od ní od-táhla. To ještě chybělo!

„Fanny!“ zavolala Majka unaveně. Teď se navíc cítila úplně opuštěná.

Unavená a k smrti nešťastná se Majka vydala dolů po schodech. Jakmile však vykročila ze školní budovy, byla zase hned čilá jako rybička. To přece nemůže být pravda! Majka nevěřila vlastním očím: její vysvědčení, které z ní učinilo propadlíka, si prostě nemohlo jen tak neškodně dohořet. Přesně vzato se stal pravý opak: ve slabém větríku se v líných kličkách sneslo dolů, přistálo přímo na zadním sedadle Majce

již dobře známého veterána v kabrio úpravě, jenž parkoval na místech pro učitele, a podpálilo hromádku spisů položenou tamtéž.

Majka s hrůzou sledovala, jak pan Lessing s voláním o pomoc poskakuje kolem dýmajícího automobilu.

Majka zavřela oči – může to být ještě horší?

2. kapitola

Majka se s bušícím srdcem vydala k domovu. Nejlepší bude předstírat mrtvou, přetáhnout si deku přes hlavu a prostě dělat, že tu není!

Jenže sotva nepozorovaně proklouzla do svého pokojíčku, někdo zazvonil. Majčina matka, Alžběta Švarcová, s úsměvem otevřela domovní dveře. Za nimi stáli dva policisté s vážnými výrazy v tvářích. Jeden z nich beze slova zvedl průhledný sáček, v němž se ukrýval ohořelý růžek školního vysvědčení. „Marie Šv...“ bylo na papírku jasně čitelné. Úsměv na Alžbětině tváři povadl.

Co následovalo, byl dlouhý a vážný rozhovor za zavřenými dveřmi obývacího pokoje. Když policisté konečně odešli, matka si mrazivými slovy zavolala dceru do obývacího pokoje. Ta se ještě nikdy v životě necítila tak opuštěná. Vzдорovitě se posadila na pohovku.

„Žhářství je výstražný signál, který je nutno brát velmi vážně. Zvláště pak u školsky neúspěšných dětí,“ zopakovala Majčina matka slova policistů a zoufale zalomila rukama: „Školsky neúspěšné dítě! Moje dcera!“

Majčin otec Filip se svou ženou snažil uklidnit. „Bětko, aspoň že s tím učitelem byla docela řeč. Majka může skládat opravné zkoušky, a když uhradíme škodu, nebude celou věc postupovat dál...“ promlouval k ní konejšivým tónem.

„Opravdu to byla jen nehoda!“ vyskočila Majka.

„Sedni si. A mlč,“ okřikla ji matka ostře.

Majka se zklamaně posadila a svěsila hlavu. Co si teď počne? Svést vinu na Fanny v žádném případě nehodlala. A pokud šlo o výmluvy, ani ta nejlepší jí nebyla nic platná, protože rodiče ji stejně nikdy neposlouchali. Kdyby aspoň někdy mluvili s ní, a ne o ní!

„Ten kongres nemůžeme v žádném případě odříct. Vždyť jsi hlavní řečnice, Bětko,“ pokračoval Majčin otec.

Alžběta neklidně rázovala po pokoji: „Ale prázdninový tábor je sotva vhodné místo, kde by se mohla

v klidu a ukázněně učit na opravné zkoušky,“ uvažovala nahlas.

To myslí opravdu vážně? Teď už mluví přímo tak, jako bych tu vůbec nebyla, vztekala se v duchu Majka. „Ale slíbili jste mi přece, že budu moct s Fanny –“ pokusila se protestovat.

„Ty už tu nemáš vůbec do čeho mluvit!“ prohlásila Majčina matka, třesoucí se vzteky.

Tak to už bylo příliš! Majka vyskočila a utekla z obýváku. Práskla za sebou dveřmi, až se zatřásla podlaha.

Alžběta se vyčerpaně svezla na pohovku. „Co si teď počneme?“ zeptala se a znělo to opravdu bezradně.

Majčin otec nápad měl. Ale musel chvíli sbírat odvalu, než ho vyslovil. „Já bych o něčem věděl,“ řekl nakonec.

Alžběta se na něj tázavě podívala. Nato zjevně pochopila. Ihned umíněně zavrtěla hlavou. „Ne, to v žádném případě,“ prohlásila rozhodně.

V dalším okamžiku se z Majčina pokoje ozval hlasitý výkřik vzteku. Následovaly úderý předmětů o podlahu. Majka, pokořená zklamáním, začala vrhat přes pokoj všechno, co už si připravila na prázdninovou cestu – potápěčské brýle, ploutve, pálky na beach ball.

„Zkus si to ještě jednou rozmyslet,“ nabádal Majčin otec v obýváku svou ženu.

Z Majčina pokojíčku se ozvala další rána.

Alžběta vzala ze stolu svou sklenku s červeným vínem a na jediný zátah ji vypila. Potom dlouhou chvíli civěla před sebe do prázdna. Nakonec přikývla.

Filip vstal a vykročil k dětskému pokoji. Opatrně otevřel dveře. Majka s rudýma očima seděla na posteli a objímala si rukama kolena. Okolo ní panoval chaos.

„Rozhodli jsme se,“ oznámil jí otec. „Strávíš prázdniny u babičky.“

Majka vzhledla: „Na hřbitově?“

Její otec se pousmál a s povzdechem zavrtěl hlavou. „Máš ještě jednu babičku,“ vysvětlil.

Majka na otce vykulila oči. Tak tohle slyšela poprvé.

3. kapitola

Hned další den posadili rodiče Majku do vlaku. Matka ji na rozloučenou strnule objala. V očích se jí zračil neklid a pochyby. Své rozhodnutí však už měnit nehodlala.

Rozloučení s otcem proběhlo o něco srdečněji. Bylo zcela zjevné, že svou dceru posílá pryč jen velmi nerad. Než nastoupila do vlaku, strčil jí do ruky ještě tašku s knížkami, aby se cestou nenudila.

Když si Majka našla místo ve vlaku, prozkoumala obsah tašky. Titul první knížky, co jí padla do ruky, zněl: *Rozvahy o kvantové mechanice*.

Dívka si povzdechla. Potom se uvelebila v sedadle a zamyslela se. Kam to vlastně cestuje? Nic přesnějšího jí nikdo nechtěl říct. Soudě podle matčina výrazu však její cesta musela vést rovnou do trestného tábora obehnaného ostnatým drátem. Určitě to bude mít co dělat se zvířaty. Že by prasečí farma?

Majka se zadívala z okna. Vlaku míjel nekonečné borové lesy v rovinaté krajině. Po několika nudných hodinách se začaly objevovat první kopce. Majka musela jednou přestoupit a potom už se ocitla v cíli: na vesnickém nádražičku uprostřed venkovské idyly.

Když vystoupila z vlaku, přivítala ji však na nádraží pouze jedna kráva. „Búúú,“ pozdravila.

„No potěš koště,“ poznamenala Majka a rozhlédla se kolem. Široko daleko ani živáček, jen nekonečné lány. Vytáhla z tašky mobil a fotila si nic s krávou uprostřed, nebo lépe řečeno krávu s ničím v pozadí, když zpozorovala blížící se traktor. Za volantem seděl na pohled sympatický chlapec jen o málo starší než ona. „Ahoj, já jsem Sam. A ty budeš ta žhářka z města?“ zeptal se na uvítanou a vypnul motor traktoru. Po tváři se mu rozlil širokánský úsměv.

„Můžeš mi říkat i Majko,“ odpověděla.

Sam si dívku zvědavě měřil: holka s bouřliváckým účesem, v sepraných džínách a červených teniskách ani v nejmenším nevypadala tak, jak byl zvyklý u ven-

kovských děvčat. Aspoň tedy těch z jeho nejbližšího okolí.

„Vnučka paní Kaltenbachové,“ konstatoval nakonec a připojil: „Ale představoval jsem si tě úplně jinak.“

„Já jsem si svoje prázdniny taky představovala úplně jinak,“ vzdychla Majka.

Sam seskočil z traktoru a zvedl do kabiny Majčin batoh. Při pohledu na skládací koloběžku poznamenal: „Tohle tady můžeš klidně nechat.“ A ukázal na štěrkovou cestu.

„Se uvidí,“ odvětila Majka a pokusila se pokud možno co nejležérněji vyšplhat do traktoru.

Když se Sam zase snažil nastartovat, motor hlasitě zaburácel. Majka sebou polekaně trhla. Nato se motor rozdrnčel a Sam se spokojeně zašklebil.

„Máte tu jen nejnovější techniku, koukám,“ podotkla Majka.

V dalším okamžiku si traktor, jako by jí chtěl přitakat, poskočil dopředu. Majka se taktak udržela na nohou. S rachotem se rozjeli po prašné cestě.

Majka vytáhla telefon, aby Fanny poslala fotku s krávou. „VÍTEJ NA STEPI,“ vyťukala. Ale potom zjistila, že telefon nemá signál. Rozčíleně natahovala paži s telefonem do všech stran. Nakonec se jí podařilo najít aspoň dvě čárky signálu a zpráva se odeslala.

Když se Majka znovu rozhlédla, míjeli právě obytný přívěs porostlý břečťanem a přestavěný na chatku,

který postával na pasece na kraji neposekané louky. Kdo může bydlet v takové boudě? pomyslela si a zvědavě si zvláštní příbytek prohlížela. Doufala jen, že veškeré ubytování tu nevypadá takhle.

To už však traktor dorazil k široké aleji, kterou z obou stran obklopovaly louky a pastviny. Minuli ohromný balvan. Stálo na něm: Panství Kaltenbach.

Majka se zmateně rozhlížela. Traktor projel majestátní bránou do rozlehlého dvora, jež obklopoval panský statek se stájemi pro koně a velká jízdárna.

„Máte tu koně?“ zeptala se Majka podrážděně.

„Jak jsi na to přišla?“ chechtal se Sam.

V témže okamžiku se ozvala rána. V jízdárně padla na zem dřevěná tyč. Majka se otočila za zvukem a spatřila velkého bílého koně s vlající hřívou, který právě cválal k další překážce.

Majka naráz zůstala jako u vytržení. S až přehnanou přesností vnímala každíčký detail: kopyta bubnující do písku, páru stoupající koni z nozder. Z jeho pohybu vyzařovala současně síla a ladnost. Konečně skočil. Přenesl se přes překážku s nesmírnou elegancí. Laťka se však otřásla – a opět spadla.

Majka koukala s otevřenou pusou. Než ji z úžasu probral energický hlas.

„Ne, ne, ne! Ten si s tebou dělá, co se mu zachce. Takže stehna k sobě, ruce dolů, nepřišly jsme sem muškařit,“ neslo se přes nádvoří.

